

røde Kors“, udføre Vaaben til Officerer og Underofficerer og til Skytteforeningerne, det har jeg ikke noget imod. Jeg har heller ikke noget imod, at Fabrikken giver sig af med denne Fabrikation, skønt jeg ganske vist ikke er nogen Ynder af, at den danske Stat og de danske Arbejdere skulle beskæftige sig med at fabrikere saa frygtelige Mordredskaber som disse, men det kan jo være, at Ministeren kan faa Aflad hos Vorherre, fordi han laver disse frygtelige Redskaber. Han har jo været en god Mand til at bygge Kirker, da han havde med et andet Ministerium at gøre, saa at det ene maaske kan veje op mod det andet, ligesom Per Gynt mente, da han havde solgt Afgudsbilleder og Bibler, og antog, at det ene kunde veje op mod det andet. Men man kunde naturligvis ogsaa ræsonnere som saa, at disse frygtelige Mordredskaber, som Rekygeværer ere — det er sikkert et af de frygteligste Vaaben, som Teknikken har opfundet, i vor Tids Krigsførelse — ville blive lavede alligevel; blive de ikke lavede paa danske Værksteder, af danske Arbejdere, ville de blive lavede i Udlandet. Jeg har ikke draget denne Sag frem for at lægge nogen Hindringer i Vejen for, at denne Fabrikation maa fortsættes, eller for, at vor Industri og vore Arbejdere maatte have den Fortjeneste derved, som kan gives dem, men jeg har draget den frem for at faa Rede paa og Regnskab for Sagen, for at faa Kontrol med denne Sag, saa at der ikke skal foregaa de Uregelmæssigheder, som ere foregaaede. Jeg kalder det Uregelmæssigheder, naar der foretages Udgifter, der ingen som helst Hjemmel have, hverken i Finansloven eller i Tillægsbevillingsloven.

Denne Fabrikation er jo bleven paa-begyndt under den forrige Krigsminister, Hr. Madsen, men først udviklet i større Stil under den nuværende Krigsminister, og det er ogsaa den nuværende Krigsminister, der bærer Ansvaret derfor. Det er ham, der har afsluttet de Kontrakter, hvorefter disse Arbejder udføres; det er ham, der har givet Ordre til, hvorledes Pengene skulle anvendes, saa at det bliver ham, der kommer til at bære det fulde Ansvar. Derfor synes jeg, det er rigtigt, at man her fra Folketingets Side udtaler sin Misbilligelse af denne Fremgangsmaade. Jeg ved nu nok, at hvis man her stillede Forslag om en Misbilligelse, vilde den ikke blive vedtaget, fordi Ministeren har sit tro Parti, der altid følger ham gennem tykt og tyndt, og han kan ogsaa i denne Sag sikkert

støtte sig til Højre, saa det er jo rimeligt, at han kunde faa et Flertal i denne Sal, der vilde billige hans Optræden, men det er min Overbevisning, at ude i Befolkningen vil en saadan Adfærd som denne ganske vist blive i høj Grad misbilliget.

Jeg kunde i denne Forbindelse have Lyst til at minde om en Tale, som den højtærede Forsvarsminister i Lørdags Aftes holdt nede i Næstved, hvor han blandt andet talte om vort Forsvarsvæsen, om Forsvarssagen, som han kalder det. Der udtalte han, jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Linier af Bladet „Dannebrog“: „Denne Sag“ — det er Forsvarssagen — „har vakt megen Splid her i Landet, og bidraget til at splitte Folket i Stedet for, som man“ . . . ja, undskyld, det er daarlig Tryk, daarligt Papir og et daarligt Blad, men nu kan jeg læse det — „har set i andre Lande, at virke samlende. Aarsagen hertil er den uheldige Maade, man har søgt at løse den paa, idet man har søgt at løse den uden Folket, den allerdaarligste Maade, en Sag kan løses paa.“ Den højtærede Minister staar altsaa og fortæller nede i Næstved, at man søger at vække Splid i Befolkningen om denne Sag, og at man søger at løse den udenom Folket, og det er en Bebrejdelse, der naturligvis her er rettet mod Højre for den Maade, hvorpaa Højre i sin Tid søgte at løse Forsvarssagen. Men det forekommer mig, at den højtærede Minister ved sin Optræden her ikke er en Smule bedre, end Højres Ministre vare. Han søger ogsaa at løse dette Spørgsmaal paa en Maade, som vil vække Splid, han søger at indsætte en Forhøjelse af Militærbevillingerne paa Finansloven, som ikke kan andet end vække Splid i Befolkningen, han søger at gøre det udenom Folket, udenom Rigsdagen, udenom Bevillingsmyndigheden. Paa egen Haand og paa eget Ansvar søger han saaledes at forbedre Finansloven og faa vore militære Udgifter til at stige.

Det, der nu er ved den Sag at gøre, er, at vi i Fremtiden maa søge at sikre os saaledes, at sligt ikke mere kan finde Sted. Det tjener naturligvis til den højtærede Ministers Undskyldning, at han, saa snart det blev sagt til ham fra Finansudvalgets Side, at vi maatte have en anden Ordning paa den Sag, erklærer sig villig dertil og siger: Jeg skal gerne aflevere det, jeg har til Rest, jeg har kun 70,000 Kr. i Lommen, dem skulle I faa hver en Skilling. Det er naturligvis en Undskyldning, og det viser, at den højtærede Mini-